Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Hiemvee

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Hiemvee”, i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid75013/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Hiemvee

Schweitzeren i Paris.

Er det Skyer
Som knejse i Syden hist?
Eller er det
Mit Fødelands Bjerge?
Seer jeg ej Schrekhorn
Hisset og Gotthard?
Snehvide Jomfrue
Og mørken Aarhorn?
Og Furka hisset
Og Gletschernes evige Ishav?
Ak! de skjule
Min grønne Dal,
Hvor Floden vælter sig
Ned under Granerne,
Hvor Klippen krummer sig
Ud over Bjergsøens
Blinkende Barm.
Der er det Morgen nu;
Hyrderne skynde sig
Med Hjorden op
Gjennem Fjeldenes Kløfter.
Festligen smykket
Med Alpernes Blomsterkrands
Ryster nu Koen
Sin klingende Klokke.
Hist løfte Hyrderne
Alpernes Horn,
De blæse – alle
Bjergene svare dem.
See! hvor de dandse
Paa gyngende Grønsvær –
Dalenes Piger
Lette som Gemser.
Kuhreihn! sødeste Lyd
Ak ja! jeg hører dig!

Ak du fortæller mig
Bjergenes Glæder –
Søde Erindringer.
O Du min Ungdom!
O! Du mit Fødeland!
Hvor er du Schrekhorn nu?
Og du finster Aarhorn?
Vinden adsplitter jer,
Solstraalen smelter jer.
Stærke Fjeldørn!
Bjergenes Konge!
Tag mig o! tag mig
Med paa din Vinge.
Lykkelig est Du da,
Luftens Indvaaner!
Snart er Du der
Mellem Schweitzes Bjerge
I Schweitzes Dale
O Schweitz! o Fødeland!

Provençalen i Engelland.

Spred dig, o spred dig,
Du kvælende Taage!
Du klemmer mit Bryst.
O! lad mig skue,
Alpernes skjønne Sol!
Altid smiler den
Klar og skyfrie,
Mildt og varmende
Fra det uplettede Blaae.
Ak var jeg nu kun der,
Hvor Rhonen glider
Villig tøvende
Hen mellem Bakkerne,
Skovklædte Bakker
Evig unge,
Og evig blomstrende.

Ak! min Orange Lund!
Dunkel og duftende,
Liflig vellugtende:
Der gaaer vel Dandsen nu
Paa spraglede Blomstergulv,
Til skingrende Strængeleeg,
Til jublende Sang.
Munter som Kidder
Hopper Hyrdinden der
Ved Hyrdens Haand:
Bølgende Barmen gaaer,
Kjælent sukkende
Helder hun Hovedet,
Skalkagtig smilende
Nikker ham venlig til.
See hvor de svinge sig!
Hør hvor de juble!
Hør hvor de synge:
viva la joya!
O min Orangelund!

Araberen i Schweitz.

Døvende Torden!
Buldrende Strømme!
Skumle Bjerge!
Fængslende Mure!
Ak gid jeg kunde
Vældigen bryde jer!
Hurtigen svinge mig
Didhen hvor Ørken
Vide udstrækker sig;
Hvor jeg paa Hengstens Ryg
Skummer den gule Sand:
Saavidt mit Øje seer
Strækker mit Rige sig;
Pantheren rammer min Piil,
Løven stinger mit Spyd;

Skjælvende Udlænding
Krummer sig under mit Sværd.
Funklende Stjerneloft
Hvælver sig over mig
Udi min lune Nat,
Ej Flodens vilde Brøl,
Ej Stormens hule Stød,
Ej Tordnens døvende Brag
Forstyrrer mit rolige Blun,
O Du mit Fødeland!
O Du min gule Ørk!

Huroneren i Arabien.

Lumre Sandørken
Dødningeblege!
Ak hvo vil frie mig
Ud af dit Flammehav?
Solens grusomme Stik
Brænder min Isse.
Sandhavets hede Glød
Svider min Fod.
Du Skyggernes mørke Skov
Paa Hurons Bredder,
Tag mig i kjøle Favn.
Bjergenes klare Elv,
Lædsk Du min Tunge.
Ak at jeg kunde nu
Høre din Brusen,
Du store Flod.
Skjule og svale mig
Udi din Skygge,
Du tykke Skov.
Dukke og vugge mig
I dine Bølger,
Du klare Søe!
Hvor Bæveren bygger,
Hvor Drosselen synger,

Hvor Svanen sejler;
O Du mit skovrige,
Flodrige Fædreland!

Nordmanden i Holland.

Løft dig af Sumperne,
Flyv o min Tanke
Did op, hvor Fjeldryggen
Mødes med Skyerne;
Op hvor mit lette Bryst
Drikker Bjergluften
Reen og oplivende.
Der er det Vinter nu;
Mørkeblaae hvælver sig
Himmelen over dig,
Snetakte Klippeland!
See Ørnen svinger sig
Over min Granneskov!
Uhrhanen dukker sig
Under den grønne Green:
See hvor den raske Gut
Rap paa sin Skie hen
Svømmer ad Snehavet!
See hist hvor Mandbjørnen
Farer af Hien ud!
Hør Riflen knalder!
Død ligger Bamsen nu.
See hist hvor Graabejn
Lusker paa Fjeldsøen:
Ræd efter Skytten
Seer sig tilbage tit.
Hør hisset Strengeleeg!
Bjergfolkets lystige Dands!
Hallingdands – lystige Spring!
Hvor Gutten tumler sig!
Hvor Genten svinger sig!
O! lad mig skynde mig,

Skynde mig op til dig,
O Du mit elskede
Snetakte Klippeland!

Kjær est du Fødeland, sødt er dit Navn,
Til dig staaer dine Søuners stærke Længsel,
Med lønlig Magt vi drages til dit Favn,
Hvert andet Land mod dig er kun et Fængsel.
Kun der er Vaaren i sin fulde Pragt,
Kun der i al sin Ynde Somren smiler,
Og skjøn er selve Vintrens hvide Dragt,
Naar den paa vore Barndoms Egne hviler.
Ja skjøn er Fjeldet med sin Top af Jis,
Skjøn er den Dal som Fossens Bølge væder,
Den gule Ørken er et Paradiis,
Naar den har skuet Barnets første Glæder.
Min Fødestavn er Lyngens brune Land,
Min Barndoms Sol har smilt paa mørken Hede,
Min spæde Fod har traadt den gule Sand,
Blandt sorte Høje boer min Ungdoms Glæde.
Skjøn er for mig den blomsterløse Vang,
Min brune Hede er en Edens Have:
Der hvile ogsaa mine Been engang,
Blandt mine Fædres lyngbegroede Grave.

Jyllandsrejse i sex Døgn

Udført og beskreven af
S. S. Blicher og S. S. Barbeer i Nibe

Digte

Anden Deel

Forsang

(En kjær Frænde helliget).

Eensom jeg laae paa min lynggro'de Bakke,
  Stormenes Brusen hen over mig gik,
Mossede Gravsteen var under min Nakke,
  Oppe i Skyerne dvælte mit Blik.

Dvælte i Skyerne, men mine Tanker
  Foer over Stormens og Skyernes Gang;
Stundom jeg nynned', de skaldede Banker
  Hørte min første, tungsindige Sang.

Tit gjennem Stormen jeg kunde fornemme
  Liflige Toner fra Morgenens Kaar;
Hid til mit Hjerte den venlige Stemme
  Vej over Hav, over Hederne fandt.

Yndige, som paradisiske Drømme,
  Var dine Kvad i fortryllede Sal;
Blidelig susede Sangenes Strømme,
  Svale som Regn i den solbrændte Dal.

Lønligen priste jeg ham som optænder
  Himmelske Luer i jordiske Bryst;
Skjaldenes Sjæle gaae ud fra hans Hænder –
  Tusindes Glæde og Tusindes Trøst.